

המביא גם פרק שני גימין

יח.

עין משפט
נר מצוה

בד א טור שו"ע אה"ע
 סי' קס סעיף ד:
בה ד מ"י סי' א' מהל'
 גירושין הלכה יח
 סמג עשן ד טו"ע אה"ע
 סימן י' סעיף א:
בו ד מ"י ס' פ"א מהלכות
 שמיטה הלכה יג סמג
 גלאון רפ"ט טו"ע ח"מ סי'
 קס סעיף א אה"ע סי' קא
 סעי' אן:
בז ד מ"י שם הלכה יז
 טו"ע שם סעיף טו:
בח ד מ"י סי' א' מהל'
 מלוה הלכה ג סמג
 עשן ד טו"ע ח"מ סימן
 מג סעיף טו:
בט ד מ"י שם הלכה יז
 טו"ע שם סעיף טו:
בכ ד מ"י סי' א' מהל'
 מלוה הלכה ג סמג
 עשן ד טו"ע ח"מ סימן
 מג סעיף טו:
בד ד מ"י שם הלכה יז
 טו"ע שם סעיף טו:
בה ד מ"י סי' א' מהל'
 מלוה הלכה ג סמג
 עשן ד טו"ע ח"מ סימן
 מג סעיף טו:
בז ד מ"י שם הלכה יז
 טו"ע שם סעיף טו:
בח ד מ"י סי' א' מהל'
 מלוה הלכה ג סמג
 עשן ד טו"ע ח"מ סימן
 מג סעיף טו:
בט ד מ"י שם הלכה יז
 טו"ע שם סעיף טו:
בכ ד מ"י סי' א' מהל'
 מלוה הלכה ג סמג
 עשן ד טו"ע ח"מ סימן
 מג סעיף טו:

פסקי רי"ד (המשך)

[illegible]

וְאֵלֵהֶם בְּבִיטָתָהּ מֵאֵי. פִּירַשׁ בְּקוֹטְרָם מֵהַ הוֹעִילוּ חֲכָמִים
בְּתַקְנָתָם בִּין לְעִינֵי וְזוֹת בִּין לְעִינֵי פִירוֹת דְּטֶרְפָּה
לְקוֹמוֹת מִיּוֹם הַכְּמִיָּה אֲעִי' לְדַלֵּיל אֲמַר רִישׁ לְקִישׁ דִּישׁ לְבַעַל פִּירוֹת
עַד שַׁעַת חֲמִימָה^כ הֵכָא מוֹרֵה דִּישׁ לְבַעַל פִּירוֹת עַד שַׁעַת מְמִיָּה^כ כִּיּוֹן
דְּלִי מְפִיִּיסָה תִּפְיִיסִי וּמִיָּה וּמִיָּה הֵוָּה
דְּגִיטִין הִבְזָן מְמַדִּינָה פִּירִי דְּפִירִשׁ
בְּקוֹטְרָם לְתַרְוּוּיָהוּ הוֹסִין קָלַת
קָשָׁה לְמַלְּהָ לֹא יִפְסִיד מְשַׁעַת חֲמִימָה
לְרִישׁ לְקִישׁ כִּיּוֹן שֶׁכָּא הֵימָּה אֲזָלוּ הֵי
מִגְרָשָׁה לְאַתְרָה וְעוֹד קָשָׁה לְרִי' דְּמָה
הוֹעִילוּ חֲכָמִים בְּתַקְנָתָם מִשְׁמַע
דְּהַשְׁמָא אִיכָּא לְמִיחָשׁ כְּאִילוּ לֹא הֵי
כִּיּוֹן וְזֶה אִילוּ דְּבִלָּן כִּיּוֹן וּמִן חוֹשְׁשִׁים
שְׁלָא תַּפְסִיד הָאִשָּׁה וּמַשְׁשָׁא דְּהִכָּא לֹא
מִשּׁוֹם אֲשֶׁר אֲלָא מִשּׁוֹם לְקוֹמוֹת^א
וְגֵרָא לְרִי' דְּהִקֵּן תְּרִי פִּירִי לְמֵאֵן
דְּאֲמַר שְׁמַל יִחְפָּה אֲזָל לְמֵאֵן דְּאֲמַר
מִשּׁוֹם פִּירִי יִיחָא בְּדִלִין מְפַסְדִּין
לְקוֹמוֹת מִשְׁמַע חֲמִימָה:

הנהו קלא אית להו. פירש
צקונטרס דבעיא לאמרו
ראיה אימת מנא גיטא ליה
לדענין וזנ"ת דנאי דידוע שלא בא
לידה ביום הכוזב זו מ"מ יכול
לחשוב ולומר שנתן לו קודם שזינתה
כמו קודם שתיקנו זמן ואור"י קלא
אית להו כשראין בזמן הזינה
היא קודם המסירה אית ליה קלא
למילתא ומסקי אדעתייהו לידע יום
המסירה וא"ת ובההוא לנה תיקנו
זמן וי"ל ע"י הזמן יש לו קול לפי
שרואים ע"י הזמן שבו שהנמינה אינה
ביום הכבידה וא"ת ומאן דלמח משום
בת אמותיו זמן הו"ל דלמה כותבין
זמן בגיטין דלפ"י בזמן הזה משמע
דבעי זמן דתתן (לקמן דף פו.) ג'
גיטין פסולים וי"ל גזירה שמא יחפה
על בניה ממזרים אי נמי מהרה יבנה
בית המקדש אי"נ שלא יאמרו וינתה
אחר גירושין ויחזירנה דגרבוש שזינתה
מומרת לחזור דלאמרנין צ"כ דטובה
(דף יא:) **השולח** שם **פירוש**
ב"ו וז"ל ישן אין חוששין. פירוש
א"ע"פ שצריכה להמתין שלשה חדשים
לאו משום דחיישינן שמא בתוך כך
יבא ועליה דהא לגט ישן אין חוששין
אלא דלאמרנין לעיל שמא יאמרו שתי
נשים בחצר כו': **המשלש** שם
פירוש פירש צקונטרס והוא הלך
לדרכו וזכנס פירש כן אלף מיידי
אפילו הוא צעיר ונקט כן דרימא
המשלש לרבותא דלע"פ שהוא צעיר
מומרת לינשא מיד ואין חוששים לגט
ישן ולעיל נקט השולח לרבותא דלע"פ
שאין צעיר צריכה להמתין שלשה
חדשים: **מאימתי** כתובה
משמטת. הא דלמח בריש פ' א"ע"פ
(כתובות נה.) תנאי כתובה ככתובה
דמי לשציננה קשה לר"י מאי אריא

עשה צ"ד מ'פוק ליה דלא משמט כחובה ותוספת מדי דהוא אשר
ט אלל מלוה וכ"ס כחובה ותוספת דוחק לומר דאחיא כרבי יוסי
ו חקפה כחובה לרב או פגמה או זקפה לשמואל דמשמט נמי חוספת:
קס קרי ליה קס אכל חאזס יס צו נוסח ופס: **ב**ה מעשה
ממו בשער דלאמרין בכל דוכתא כשעמד דין דגזי ממעבדי:
עוב הכחובה בע"ס ולחומתה צמואי שבת ואין נכון לעשות כן משום
תש מדי" ^ט דלאמרין צ"ב (דף קעב.) אי ידעימו יומא דאקיתו ביה
ליה קלא כאלו חתמו כיון שהם מזומנים לחתום דפרשיטא לעיל:
חישינ

ראובן ללוי קודם שיגיע שטר ליד שמעון און מכירתו מכירה שן קין הנכסים חליה בן
שמעון קין חסדק קודם קנאם הוואס איני אלס לאריא בעלמא חסן השטר לאו ראובן חב"י
שיחבתו חתומה אין כרך כלום שטר מניין צריך לכתוב. והא דתנן לא השטרות שנכתבו ב
מזמיר אלא באותן השטרות שאין בהן קנין שיעקר קנינים חליה בחתימתן כגון שטר מכר און
שטרות ע"י הגעת השטר ליד המגבלה דקרייל (קדושין כו.) בשרש קנינה בשטר ואפ"י
המגבלה לכן חתומה אמרי' עדים בחתומים וכן לא וכן מן בשרש קנינה וזהו חליה
העדים החלואה שהינה בניסן און הודה בפניהם בניסן ואמר להם אתם עדי חליה וזה מלוה
אמר להם תכתבו לן שטר למלוה וגם חליה החלואה בפניהם און חאורו לכתוב ע"י
אמרי' און הנכסים משתבעים ושיעבדו למלוה בדרבנן און בנתינת מעות (א"י בחתימתם

ואוֹתוֹתֶיהָ בְּיָסוּסֶיהָ. יָמִים רַבִּים: דָּאֵי מִפְּיִסָּה. בְּהֵדִיָּה בְּקֻטְנוּתָהּ
שְׂבָיִימָה: סָבִיִּים. וְלֹא יִגְרָסָהּ. וְלֹא אִפְיִסָּהּ וּגְרָסָהּ וּמִי מִטָּא גִיטָה
לְיֵלֶדָה הוּא דֹאגְרָסָהּ: לֹא מִקְדִּים כּו'. לֹא רִגְלִי לִנְמִעַבְדָּהּ הִכִּי לֹאנּוּחִי
לְבִיבָהּ מִקְדִּים דְּחִיּוֹן דְּלֹא יִחַל לֵיהּ בְּגִירוּשָׁין פּוֹרְעוֹת הוּא לְגִבְיָהּ וְלֹא מִקְדִּים
לְבִיבָהּ: ^א מָה וְעֵלּוּ חֲלָיִים בְּתַנְקָן.

וְאוֹתֵיהֶם בְּכִסְתֵּיהֶם וְדָרְסָם
אָמַר לֵיהֶם ⁽⁶⁾ לֹא מִקֵּץ
לִנְפֹשֶׁיהֶם אָמַר לֵיהֶם
הַבָּאִים מִמְּדִינַת הַיָּבֵשׁ
מִזֶּמֶר עַד תֵּשְׁרִי מִהַר הַיָּבֵשׁ
אָמַר לֵיהֶם ⁽⁷⁾ הֵנָּה קֶלֶקֶל
מֵאִימַתִּי מוֹנִין לִגְמֹל
וְשִׁמּוּאֵל אָמַר מִשְׁעַת
נָתַן בְּרַחֲמֵי ה' לְשִׁמּוּאֵל
בַּחֲצֵר אַחַת זֶה אֶסְוֹר
אֲבִי זֶה זְמַן גִּטָּה מוֹתֵר
מוֹכִיחַ עָלֶיהָ תֵּנִיאוּ כוֹחַ
דְּשִׁמּוּאֵל תֵּנִיאוּ כוֹחַ
לְאִשְׁתּוֹ וְנִשְׁתַּחֲוֶה שָׁמָּה
בְּשֶׁהֲגִיעַ גַּם לִידָה צָרָה
⁽⁸⁾ וְלִגְמֹל יֵשֵׁן אֵין הוֹשִׁיעַ
עֲמָה תֵּנִיאוּ כוֹחֵיהֶם

מסר הגט שלש כדי לגרשה צו לסקו
ג' חדשים והוא הלך לדרכו: מוסר
ליוסא מיד. דמשעת כתיבה מניין:
מאימתי א) כצובה. כשאר שטר
חוזר ומשטתה שביעת: משתפגוס.
משפטרע קלמ דגלי דעתא דעומדת
ללגוס ולפרע: וטוקוף. עליו המותר
במלוה דנפקא לה משום כצובה ומעשה
צ"ד שאינו משמט וחל עלה שם
שטר חוב: פגמה. כיון דגלי דעתיה
בפרעון קרינא ביה לא יגוש: וקפה.
במלוה: אונס. את הבמלוה חייב
משמט כסף: וקנס. דמוליא שם
רע: מאימתי טוקפי. כלומר מאימתי
הוא מקיפה: העמדה. הרי היא

תניא כוותיה דשמואל
ובתובת אשה שזקפא
לאו אין משמטין מ
משעת העמדה בדין
כמעשה ב"ד דמיא
ביום ונחתמין בלילה
ביום ונחתמת בלילה
בר רב איכתוב ביום
רב התם ולא אמר
כשמואל סבירא ליד
הו דתניא אמר רבי
לא שנו אלא כשא
אבל עסוקין באור
מכשיר: אמר רבא מ
בין שנתן עיניו לגר
אמר ריש לקיש ל
לאלתר אבל מבאן

לדאן תוספת כתובה משמטת משום דתנאי כתובה ככתובה דמי והוי
שכיר והקפת החנות לאיכא מ"ד במסכת שביעית (פ"י מ"ה) ללא מ
דפליג התם ואמר דמשמט וגרלה לר"י דהא דקאמר לשביעית היינו שפ
אונם קנם ופתוי. קנן הוא מוציא שם רע ומשום דלית ביה א
בית דין נכתב ביום בו'. דמשעת פסק דין איכא קלי
אף כתובה נכתבת ביום ונחתמת בל"ה. יש מקומות שנוהגין
תוספת דלמלא לית ליה קלא' ומיהו היכא דקנו מנייה' ליכא
כתובו ויומא דאקנימו ביה: **אבר** עוסקין באותו ענין בשר. דא

בבו רל ואמרו חכמים אין אדם פטור את אשתו בנט יסן גידיה שמא אמרו גיטה קודם לבנה וינתו לאחור ימן אימרו חתם קודם וכלות ותבערו וכין שישן מוגרשת בנט יסן רל וחישישן שדעת תכריב, וכי' איש שמא בא ורעה חושש לגרשה בא דהא אמרו א' חתנים בא ורעה השולח גט לאשתו ונתתה שליח בדרך ג' חדשים שמגיע גט לידה צריכה להחמין ג' שהיה אל תניחין פניה. מין מוכיח שאם לא יעציר א' ורעה לגרש את אשתו בנט כנסתה בא ורעה ויחמין פניה מן מנייתו חתם ורעה ג' חדשים פניה מנייתו חתם: עמה יתורה שדואל אל תתנו לה אלא לאחר ג' חדשים פשת' והוא הלך לדרכו משנתנו לה מותרת להנשא מיד ולנט יסן עמה: ר' בהנא דר' איש שביד משעת נתינתו ר' פה ר' הונא ברי ר' יהושע שד' משעת יאומרו חתמים יתורבם משמטת מ' אמר משמטת ותקורו שדואל אמר כמה אצ"ל ש' משעת

מסורת הש"ס

(א) [לקמן עה:], (ב) יצמות
מב, (ג) [לקמן עו:],
(ד) "ב"מ יט.], (ה) בדפ"ר
דיבור מה הועילו הוא קודם
ד"ה לא מקדים ועי' חוס'
ד"ה ואנחיה צביטתה,
(ו) [דברים טו:],

הגהות הב"ח

(א) ד"ה מה הועילו
וכו' בין לעמין זנות בין
לעמין פירות דטרפס:
(ב) ד"ה גט יסן וכו' קודם
לנכה כלומר שמא:
(ג) ד"ה מאימתי תהא
קטורה בשאר:

מוסף תוספות

א. וכו'ן שכן לא מוקדם
ה' וכו'ן טרפה, ה'מ'
ה'מ' יוש טרפה נרשע
מנחה, אבל רשע'
שלא גמר דברתו
לגרשה, רשע', ג' א'
מטרופ לקחות שלא כדון.
טפלין
רשע', ה'מ' הי'ן
רשע', מו' ה'מ'
ה'מ' דלמס'
לחפיו, מו' ה'מ' לעל'
ד'מ' פסו'. א'ן תוששין
מס' תחידו מרס', רשע'
והדן נתן דמנ'
מאח' שיוק לשקול יוצא
שנכתב חבורה הכל
וידען א'ן חבורה היא
שחבורה מאח' ואם
אלמנה מאח' שחבורה
מנה, אבל תוספת, עדים
ה'מ' דמפיק קלא בסך
החבורה, יוש חבורה
מחובה רשע'
מוטפת, רשע'. ח' בשעת
חתיבה.
ט' דמשעת קנין שיעבר
נפשיה, רשע'. ח' וקנין'
א'ן אית ל' מ' י' מ'.

פסקי רי"ד

ויגש ותבסג: א"ל רבינא
 לרבא תבתיא ווארביה
 בכיסיא דאזא מיפיה
 נשיים מאז. פ"י תבוי
 ותחמו ליחא ואחר
 לחתו לה שמא תתסי
 ועזא מן הקטשות שבניהן
 וכו' נתיסר ותנו לה
 ורביה נמורתא אלא משע
 השתנו מן מה הועיל
 חכמים בתקנתא. פ"ר
 יוחנן מקשה דאמר משום
 חלא אחורי דאזא לר"ל
 האמר דמשעת החתימה
 של פירות הוציא
 שאיחר נתתה הגז דרדיו
 בחבותא וזכי לו: ארמי
 ליה לא מקום [אנשי]
 פורענותא לגביה. פ"ר
 אפי' לחוש לכך שאין
 אדם מתייבס לכתוב
 שפורענותו הוא לו ואינו
 תכובא אלא בשעה שרצוה
 ליתנו: א"ל רבינא לרב
 אמי' טיבין תבאסי מדינתא
 ויבתיא ביטין [אזא]
 משום דשטרי מן הועיל
 חכמים בתקנתא: א"ל
 ויבתיא לית להו. פ"ר
 ויבתיא לאתריי עמי' אימי
 משא ניהא לידה: תאמר
 מותין לגז. פ"ר
 ג' חדשים שטרי חציבה
 להמירן דעל תבאשר רב
 משעת נתיא שטומאל
 אסר משעת חתיבה פ"ר
 משעת כתיבתא וכו' וכו'
 להתיר צעה וכו' וכו' וכו'

(א) נראה ד"ל פ"י כתובה לא קיימא וכו'. (ב) אולי ז"ל משעת כניסה לחופה נחייב ליתן לה מאתים וזו וחיל שיעבודא עליה כו'.